

NAGYPÁL ISTVÁN

Abschied

„véle van tele az óra - ami nem remél, s mi nem fáj”
Gottfried Benn

1

egy tizenéves lány vezet, s nem kézen fogva.
nem vagyok biztos benne,
melyik koncentrációs táborban halt meg,
melyik gázkamrában végezte,
melyik sonderkommandós skalpolta meg fekete hajáért,
melyik tömegsírba dobták és
ki volt, aki rátalált elkobzott tárgyaira,

2

de azt tudom, nem szenvedett a gázkamrában,
nem esett pánikba,
és élvezte a forró fürdőt,
nem érdekelte, kihez kerül
a hajkefeje, a hajcsatja, a hajráfja,

3

tetvektől sebes fejbőrén a haja
úgyse ért már semmit se,
ő istenért így imádkozott,
csomóban kitépett hajszálait szorongatta,
mint a rózsafüzért –
hajhagymába csimpszkodó bogártetek

4

nem volt magyar, német volt,
ezért se értem mindig, mit szeretne elmondani

ezekkel a gyötrő fájdalmakkal,
miért emlékeztet még mindig a holokausztra ,
miért hiszi, hogy közöm van hozzá, pedig lehetne,

5

mielőtt meghalt volna, egy fiút láthatott,
azt hitte, a sárga csillagot levágta a kabátja ujjáról,
ezért vitt el az SS, a KZ foglya ugyanis
nem csillagot viselt, egy háromszöget,
alig látta arcát ez a gyönyörű fekete hajú lány,
azt érezte, a fiú könnyörög neki,
szőke volt és kékszemű, akárcsak én,
könnyögött, pedig mindenki beletörődött a sorsába

6

de ez fiatal fiú ott állt, nem sírt,

7

ha buszon utazom,
ha felszállok a kettes vagy az egyes villamosra,
érezem, ahogy a bombázó repülők
az időzített bombákat kiengedik és
belecsapódnak, mint Drezdában,

8

folyton forró, égető fürdőt veszek,
nem tudok kádban ülni és várni

9

ez a lány fogja kezemet gyerekkorom óta,
de egyszer se fordult meg, hogy
lássam, ahogy rám mosolyog,
és ne csak fekete haja csillogjon
hajnalban, a l'heur bleu idején